

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL VAN 12 DECEMBER 2008

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

1. F.D.J.O. vzw, met maatschappelijke zetel gevestigd te 2018 Antwerpen (...)

Vertegenwoordigd door mr. B. Delbaere loco Jo Stevens, advocaat

2. Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138

Vertegenwoordigd door mr. Bob Brijs, advocaat;

Burgerlijke partijen

TEGEN

R. Roland, Henri, Théophile, procuratiehouder, geboren te Gent op (...) wonende te 9920 Lovendegem, (...)

Vertegenwoordigd door mr. Piet Noë

Beklaagd van, in het gerechtelijk arrondissement Brussel en bij samenhang elders in het Rijk;

Tussen 16 februari 2001 en 27 februari 2001,

Onder één der omstandigheden bepaald artikel 444 van het strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duits nationaal-socialistisch regime is gepleegd, ontkend, schromelijk geminimaliseerd, gepoogd te rechtvaardigen of goedgekeurd te hebben, nl. tijdens een interview opgenomen door een opnameploeg van de NCRV en uitgezonden tijdens het Nederlandse actualiteitenprogramma "Netwerk";

Gezien de stukken van de vervolging

Gehoord de eisen, middelen en uitleg van de burgerlijke partijen;

Gehoord de uitleg en de middelen van de beklaagde;

Gehoord M. Misonne, substituut van de procureur des Konings in zijn samenvatting en conclusies;

Gehoord het antwoord van de beklaagde;

Gelet op de besluiten van de burgerlijke partij, vzw F. d. J. O., neergelegd door mr. Delbaere loco Jo Stevens, advocaat;

Gelet op de besluiten van de burgerlijke partij Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, neergelegd door mr. Bob Brijs, advocaat;

Gelet op de conclusie van de beklaagde, neergelegd door mr. Piet Noë, advocaat;

I. Beoordeling wat de aanhangigmaking van de zaak bij deze rechtbank betreft :

De beschikking tot ontslag van onderzoek om de procureur des Konings toe te laten de zaak over te dragen aan een ambtgenoot die toegezegd heeft zich met de zaak te gelasten, is geen beschikking zoals bedoeld in artikel 135, § 2 van het Wetboek van Strafvordering waar de inverdenkinggestelde hoger beroep kan tegen in stellen.

De procedure ontslag van onderzoek groeide uit de noodwendigheden van de praktijk teneinde te worden toegepast in gevallen waarin het gerechtelijk onderzoek in een bepaald arrondissement moet worden beëindigd, zonder dat een buitenvervolginstelling of een verwijzing naar het vonnisgerecht kan uitgesproken worden.

Door een beschikking van ontslag van onderzoek wordt dan ook geen einde gemaakt aan de toestand van gerechtelijk onderzoek, in die zin dat het onderzoek waarvoor ontslag werd verleend niet afgesloten is.

Artikel 127 van het Wetboek van Strafvordering betreffende de regeling van de rechtspleging vindt dan ook geen toepassing.

Op deze gronden heeft de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen bij arrest van 11 februari 2008 het hoger beroep van beklaagde als onontvankelijk afgewezen.

Bovendien was de zaak inmiddels reeds verwezen naar de rechter ten gronde door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel, waar beklaagde werd opgeroepen en zijn verdediging heeft gevoerd.

Bij arrest van 17 juni 2008 heeft het Hof van Cassatie het cassatieberoep tegen het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen van 11 februari 2008 verworpen.

De rechtbank treedt de beweegredenen van voormelde arresten van de Kamers van Inbeschuldigingstelling van Brussel en Antwerpen, evenals deze van het voormelde Cassatiearrest bij en is derhalve van oordeel dat huidige zaak op een rechtsgeldige manier werd aanhangig gemaakt.

II. Bevoegdheid van de Correctionele Rechtbank :

1. Beklaagde voert aan dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de weerhouden tenlastelegging een politiek misdrijf uitmaakt zoals bedoeld in artikel 150 van de Grondwet waarvoor de jury wordt ingesteld zodat slechts het Hof van Assisen bevoegd zou zijn.
2. Noch de grondwetgever, noch de latere wetgevers hebben het begrip politiek misdrijf omschreven.

Om tot een begripsomschrijving van het politiek misdrijf te komen dient derhalve de rechtspraak en de rechtsleer te worden geraadpleegd.

Uit het onderzoek van de rechtspraak en de rechtsleer blijkt dat het begrip politiek misdrijf steeds strikter omschreven werd.

Een misdrijf is volgens de recente rechtspraak van het Hof van. Cassatie een politiek misdrijf als :

- " hetzij indien het uit de aard van het misdrijf zelf noodzakelijk bestaat in een rechtstreekse aantasting van de politieke instellingen in hun bestaan, hun inrichting of hun werking;
- " hetzij indien het gepleegd wordt met het oogmerk om zulke aantasting op de politieke instellingen te plegen en het feit, gelet op de bijzondere omstandigheden waaronder het gepleegd wordt, rechtstreeks zulke aantasting tot gevolg heeft of kan hebben. " (Zie ook, Cass., 18 november 2003,)

3. De rechtbank is van oordeel dat de aan de beklaagde ten laste gelegde feiten geen rechtstreekse aantasting vormen van de politieke instellingen in hun bestaan, hun inrichting of hun werking.

Zelfs indien het oogmerk van beklaagde erin zou bestaan hebben een dergelijke aantasting te plegen, dan waren de ten laste gelegde feiten, niet van aard dergelijke aantasting tot gevolg te hebben of te kunnen hebben.

Gelet op voormelde motieven is de rechtbank van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de weerhouden tenlastelegging geen politiek misdrijf

uitmaken en dat de Correctionele Rechtbank derhalve bevoegd is om er kennis van te nemen.

III. Wat de verjaring van de strafvordering betreft :

1. De verjaring van de strafvordering raakt de openbare orde en dient derhalve ambtshalve door de rechtbank onderzocht te worden.

De verjaringstermijn van de strafvordering van de weerhouden tenlastelegging bedraagt vijf jaar.

2. De feiten dateren van 26 februari 2001.

De verjaring van de strafvordering werd rechtsgeldig gestuit door daden van onderzoek en vervolging met name door de Beschikking van de Raadkamer dd. 7 februari 2006.

3. Hierbij dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat de weerhouden feiten dateren van voor 1 september 2003 zodat de schorsingsgrond voorzien in artikel 24 lid 1, 1° van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering van toepassing blijft.
(Zie ook, arrest Grondwettelijk Hof, 19 januari 2005, arrest nr. 12/ ---2005)

De verjaring van de strafvordering werd geschorst gedurende één jaar vanaf de inleiding van de zaak ten gronde.

De verjaring van de strafvordering is derhalve op heden niet bereikt.

IV. Wat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak betreft :

Bij toepassing van artikel 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan de rechtbank indien zij van oordeel is dat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak overschreden is een eenvoudige schuldigverklaring of een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf.

De beoordeling van het begrip "redelijke termijn" dient niet "in abstracto" te geschieden, maar rekening houdend met de concrete gegevens van elke zaak afzonderlijk.

(Zie ook, Cass. 5 mei 1987, Pas., 1987, I, 1.029)

Het komt de rechter toe, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en meer bepaald de complexiteit ervan, met het gedrag van de rechtsonderhorige en de houding van de bevoegde overheden, na te gaan of in een bepaalde zaak de redelijke termijn niet is overschreden.

(Zie ook, Grondwettelijk Hof, arrest 7/2000 dd. 19.1.2000)

Het dossier is niet bijzonder complex noch omvangrijk.

Daar de zaak pas bijna negen jaar na de feiten door de rechter ten gronde behandeld wordt is de rechtbank van oordeel dat in deze de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld overschreden is.

V. Wat het recht op een eerlijk proces betreft :

1. Een beklaagde heeft het recht om zijn verdediging op te bouwen zoals hij verkiest.

Hij heeft het recht om hetzij in persoon voor de rechter te verschijnen hetzij zich te laten vertegenwoordigen door een raadsman.

Beklaagde heeft er voor gekozen zich ter terechtzitting te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman wat zijn goed recht is temeer daar er door de rechtbank geen persoonlijke verschijning werd bevolen.

2. Bij de beoordeling of een zaak eerlijk behandeld is in de zin van artikel 6.1 van het E.V.R.M. moet worden nagegaan of de zaak in haar geheel op een eerlijke wijze is behandeld : blijkt dat de beklaagde voor het vonnisgerecht de kans heeft gekregen om vrij tegenspraak te voeren over de door het Openbaar Ministerie tegen hem ingebrachte gegevens, dan kan hij niet beweren dat hij geen recht heeft gehad op een eerlijke behandeling van zijn zaak in de zin van het Verdrag. (Zie ook, Cass., 1 februari 1995, R.W. 1996-97, kol. 741)

De videobeelden werden door de rechtbank in openbare zitting bekeken, er werden voor beklaagde conclusies neergelegd en gepleit.

3. Beklaagde heeft geen gebruik gemaakt van de wettelijke middelen om bijkomende onderzoekshandelingen te vorderen in de loop van het gerechtelijk onderzoek of ten tijde van de regeling van de rechtspleging.

Het thans nog gevorderde bijkomende verhoor dient dan ook als dilatoir te worden afgewezen.

Gelet op voormelde motieven is de rechtbank van oordeel dat beklaagde R. een eerlijk proces heeft gekregen en dat zijn rechten van verdediging niet zijn geschonden.

VI. Beoordeling op strafgebied :

1. Artikel 1 van de negationismewet stelt vier handelingen strafbaar, met name :

- a) Het ontkennen van de genocide die tijdens de Tweede Wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistisch regime werd gepleegd.

Voor de interpretatie van het begrip genocide verwijst artikel 1, tweede lid, naar artikel 2 van het Internationaal Verdrag van 9 december 1948 inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide.

De verwijzing naar de Genocideconventie werd in de wet opgenomen, omdat men van oordeel was dat het begrip genocide niet altijd eenduidig werd opgevat.

b) Het schromelijk minimaliseren van de genocide.

Het schromelijk minimaliseren van de genocide zal meestal betrekking hebben op het aantal slachtoffers.

Door enkel het schromelijk minimaliseren van de genocide strafbaar te stellen, heeft de wetgever niet willen raken aan de vrijheid van wetenschappers die zich te goeder trouw en op wetenschappelijke wijze bezig houden met historisch onderzoek.

Enkel het minimaliseren op zeer verregaande en daardoor erge, grove en beledigende wijze wordt beoogd.

(Zie ook, Parl. St. Kamer, 1991-92, nr. 557/5, 21 en 22 en Hand. Kamer, 1 februari 1995, 744)

De rechter dient dus niet enkel vast te stellen dat er sprake is van minimalisering, maar ook dat de bewering werd gedaan buiten elke wetenschappelijke context.

c) Het goedkeuren van de genocide.

Het goedkeuren van de genocide houdt in dat men er een positief oordeel over uitspreekt en men de nazi-ideologie onderschrijft.

d) Het pogen te rechtvaardigen van de genocide.

Het pogen te rechtvaardigen betekent volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat men er naar streeft door het herschrijven van de historische gegevens de Holocaust op een aanvaardbare wijze voor te stellen, en aldus de nazi-ideologie te legitimeren.

Voor de strafbaarheid van de vier voormelde handelingen is bovendien vereist dat deze feiten moeten gepleegd zijn onder één van de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, dat de openbaarheid regelt in geval van laster en eerroof.

Artikel 444 van het Strafwetboek betreft zowel mondelinge als niet-mondelinge aantijgingen.

2. Voor het bestaan van het misdrijf van negationisme dient naast het materiële element van het misdrijf tevens het bewijs geleverd te worden van het moreel element.

Het moreel element van het misdrijf wordt geconcretiseerd in het vereiste opzet.

Daar de wetgever geen bijzonder opzet voorzien heeft dient te worden besloten dat zoals voor wanbedrijven omschreven in bijzondere strafwetten die uitsluitend of hoofdzakelijk strafbepalingen bevatten, slechts een algemeen opzet vereist is

3. Tevens dient er op gewezen te worden dat volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof het recht van vrije meningsuiting niet absoluut is en dat de bij wet gestelde voorwaarden of sancties geen schending uitmaken van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.
4. De feiten waarvoor beklaagde terechtstaat dienen te worden getoetst aan voormelde rechtsprincipes.

De feiten die aanleiding gaven tot huidige procedure betreffen uitspraken gedaan door beklaagde tijdens een interview dat uitgezonden werd door de Nederlandse TV-omroep NCRV.

In het interview kwamen de twijfels van beklaagde aan bod nopens de authenticiteit van het dagboek van Anne Frank, naar aanleiding van negationistische publicaties van de Franse auteur Faurisson.

Beklaagde stelde onder meer letterlijk :

" Is het door haar geschreven op die jonge leeftijd en heeft die familie daar inderdaad gewoond in dat huis al die jaren. Ik twijfel daar aan en heb het recht daar aan te twijfelen. "

Verder liet beklaagde zich tijdens het interview uit over de genocide zelf en stelde hij ondermeer dat hij twijfelde aan de systematiek van de uitroeiing en aan het aantal doden.

Op de vraag hoe hij de concentratiekampen zou omschrijven, als strafkampen of als uitroeiingskampen antwoordde beklaagde dat het voor een deel werkkampen waren.

Hij stelde letterlijk :

" Ik denk dat wat men ons heeft willen doen geloven op bepaalde punten sterk overdreven is.

Het aantal doden en ook het feit of ze allemaal wel bedoeld waren als uitroeiingskampen. "

Tevens stelde beklaagde te twijfelen aan het bestaan van de gaskamers op die schaal.

Hij stelde dienaangaande letterlijk .:

" Ik denk dat men in de mentaliteit van net na de oorlog geprobeerd heeft de schuld van de oorlog alleen op de schouders van de Duitsers te leggen.

En dat beeld van die uitroeiingskampen en van de uitroeiingspolitiek past daar natuurlijk perfect in. "

De rechtbank is van oordeel dat uit voormelde citaten duidelijk blijkt dat beklaagde de genocide schromelijk minimaliseerde daar hij openlijk stelde dat hij twijfelde aan de systematiek van de uitroeiing, aan het aantal doden en aan het bestaan van de gaskamers op die schaal.

Tevens poogde hij de genocide te rechtvaardigen daar hij stelde dat volgens hem de schuld voor de oorlog " en al wat eraan te pas kwam" na de oorlog op de schouders van de Duitsers gelegd werd en dat het beeld van die uitroeiingskampen en van de uitroeiingspolitiek daar natuurlijk perfect in past.

Het feit dat hij hierbij op een subtiele wijze te werk ging en zich aansloot bij bepaalde pseudo-wetenschappelijke studies neemt het bestaan van het misdrijf niet weg.

VII. Straftoemeting :

1. Bij de bepaling van de strafmaat houdt de rechtbank vooreerst rekening met de objectieve ernst van de feiten.

De feiten zijn bijzonder verwerpelijk daar beklaagde hierdoor onmenselijke feiten gepleegd door één van de meest afschuwelijk regimes uit de geschiedenis schromelijk minimaliseerde en poogde te rechtvaardigen.

2. Bij de bepaling van de strafmaat houdt de rechtbank tevens rekening met de persoonlijkheid van 'beklaagde die nog een blanco strafregister heeft.

Bij de bepaling van de strafmaat houdt de rechtbank tevens rekening met het feit dat beklaagde maatschappelijk reeds zwaar gestraft werd daar hij door zijn uitlatingen verschillende functies van aanzien verloor.

3. Bij de bepaling van de strafmaat wordt tevens rekening gehouden met de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld.

4. Daar beklaagde in de wettelijke voorwaarden verkeert om de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf te bekomen en daar de rechtbank mag verhoppen dat beklaagde zich voortaan niet meer zal misdragen kan hem de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf verleend worden.

VIII. Beoordeling op burgerlijk gebied :

1. Op basis van artikel 4 van de wet van 23 maart 1995 kunnen het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding en iedere vereniging die op het ogenblik van de feiten ten minste vijf jaar rechtspersoonlijkheid geniet, en die zich, op grond van haar statuten, tot doel stelt de morele belangen en de eer

van het verzet of van de gedeporteerden te verdedigen, in rechte optreden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kan geven.

Beide burgerlijke partijen beschikken derhalve over de vereiste hoedanigheid en belang om zich in deze zaak burgerlijke partij te stellen.

2. De door de burgerlijke partijen gevorderde morele schadevergoeding staat in oorzakelijk verband met de bewezen verklaarde feiten.

De geleden morele schade is moeilijk in geld begrootbaar.

De toekenning van een hoge schadevergoeding zou echter niet passend zijn daar een procedure als deze nooit een bron van geldgewin mag zijn.

De morele schade overtreft echter zeker de klassieke symbolische vergoedingen.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat het passend en billijk voorkomt de morele schade van de burgerlijke partijen ex aequo et bono te ramen op 1000 EURO voor elke burgerlijke partij.

Het meer gevorderde wordt afgewezen als ongegrond.

3. De advocaatkosten maken geen deel uit van de vergoedbare schade gelet op de thans bestaande wettelijke regeling met betrekking tot de rechtsplegingsvergoeding in strafzaken.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet ter zake en/of overbodig.

Alle kosten werden gemaakt voor de bewezen verklaarde tenlastelegging.

Overwegende dat beklagde eerder nooit veroordeeld werd tot een criminele of hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, dat de omstandigheden eigen aan de zaak daarenboven een reclassering van beklagde laten verhoppen onder de hierna bepaalde voorwaarden van uitstel der tenuitvoerlegging van de straf;

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen:

- 2, 42, 43, 444 van het strafwetboek,
- 154, 162, 185, 189, 190, 194, 195, 226, 227 van het wetboek van strafvordering,
- 11, 12, 13, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

- 28, 29, 41 van de wet van 1 augustus 1985 gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, KB van 18 december 1986,
- KB 29 juli 1992 gewijzigd door KB 23 december 1993;
- 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- 1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie,
- 3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro,
- 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964,
- artikels 21ter, 22, 23 en 24 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Veroordeelt Roland R. uit hoofde van de weerhouden tenlastelegging tot een gevangenisstraf van **VIER MAANDEN**

Veroordeelt beklagde tot betaling van de bijdrage van 25 EURO, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op 137,50 EURO overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985;

Veroordeelt beklagde bovendien tot betaling van een vergoeding overeenkomstig artikel 77 lid 2 van het K.B. van 27 april 2007 (algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken), na indexatie gebracht op 29,30 euro;

Beveelt de verbeurdverklaring van de in beslag genomen videobanden, neergelegd ter griffie onder OS nrs. 6170/04 en 4370/04 en 6611/03.

Vonnis waarvan de tenuitvoerlegging wordt uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat de opgelegde gevangenisstraf van **VIER maanden** betreft, onder de voorwaarden van de wet betreffende opschorting, uitstel en probatie.

Veroordeelt beklagde tot de kosten van de openbare actie, in totaal bedragende 50,27 euro;

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005